د چوکې

دهقان

لیکوال: داکټر معمار حشمت الله اثر

پیخلیک: سلواغه/ کال ۱۴۰۷ لیږدی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکي پوهه:

سرليک: د چوکۍ دهقان
ليکوال: داکټر مهندس حشمت الله ,, اتمر ،،
ايډيټور:
د پښتنۍ ډيزان: داکټر مهندس حشمت الله ,, اتمر ،،
خپرندوی:
چاپشمېر: ۲۰
چاپ نېټه: سلواغه/ کال ۱۴۰۷
واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸
برېښناليک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له ليکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ ښوونې ترې د ګټې اخيستنې اجازه نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

سرلیک **چوپړی**

پخښتې.. ۱
بسم الله الرحمن الرحیم ۲
لیکي پوهه:... ۳
لړلیک ٤
تراڼ (پیل، شروع، برید).. ٥
د یادښتونو له پاره:.. ۷
داستان:.. ۸
د چاپ شویو کتابونو لیست... ٥۰
د کار لاندې کتابونو لیست ٥٥
د وخت او امکان په صورت کې.. ٥٦
د پخښتې څټ ٥۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

تراڼ (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللّهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلّهِ إجْلَالًا لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إلَهَ إلّا اللّهُ خُضُوعاً لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى اللّهُ عَلَى مُحَمَّدٍوَآلِهِ .

بې پايه ستاينه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانۍ او کاينات يې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقيقت له پېژندلو پرته جوړ کړل.
هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پيداينښت يوه حتمي لامل دی.
عظمت، د ټولې نړۍ موجوديت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسيدو جوهر په يوه والي کې د اعتراف، تباهۍ او بې وسۍ يوه له لوړو وسيلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل يوه بل ناول چې کيسه يې په لغمان ولايت قرغيو ولسوالۍ کې پيل شوې، او ځنډ وروسته الته پای ته رسبدلې ده، وليکم او د خپلو کتابونو مينوالو او لوستونکو سره يې ګډ (شريکه) کړم.

زما د کتابونو مينه وال يوازې معماران او انجنيران نه دي، او نه بايد اوسي، نوځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو ليکونو کې توپير راوړم چې د هرې ځانګې مينه وال په کې ډېر شي، دا کار به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دېته اړ کړې چې لیکنې مې توپیر و لري او هم به مې مینه وال ډېر شي.

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو.

زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نخښه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپیڅلو بنده ګانو څخه مو و بولې.

- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هیله کیږي چې، خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره، زما سره شریکه کړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په درنښت

ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یادښتونو له پاره:

۱- ....

۲- ....

۳- ....

۴- ....

۵- ....

۶- ....

۷- ....

۸- ....

۹- ....

۱۰- ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستان:

واجد خان په قرغیو ولسوالۍ کې یو خان و.

هغه شپږ (۶) ځامن او دوې لورګانې درلودې.

په سیمې کې یې لویه کلا وه.

د یوې کلا په منځ کې یې بله کلا وه، کومې کې چې خان د خپلو اولادونو سره اوسېده، مګر په لویې کلا او د خان د انګړ نه د باندې ګاونډیان اوسېدل.

په هغوی کې بزګران، ډم، موټلی (موسلی)، لرګي ماتونکی او نور کسبه کاران اوسېدل.

د هغو په جمله کې یوه هم د چوکۍ دهقان و.

ټول به کلا ته د یوې لویې دروازې نه، ننوتل او وتل.

د ننوتو دروازې مخې ته یوه لویه ډېره وه.

د ډېرې په یوې څنډې کې یو کوشنی جومات هم و، کوم کې چې د کلي نارینوو، لمونځونه کول.

ماشومانو به د سهار او ماسپښین لمانځه نه وروسته، دینې زده کړې کوې.

جومات د ننه یوه اوجره (حجره، خونه یا کوټه) وه.

اوجرې په منځ کې نغرۍ او د پاسه یې مورۍ وه.

البته به د جومات ملا امام اوسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله ناکله به د لري ځای مېلمانه هم اوسېدل.

په نغري کې به د ژمي په موسوم کې، اور بلېده (روښانه) او جومات به د همدې اوجرۍ(هجرې، کوټې) نه تودېده.

جومات ختین وړ.

جومات په منځ کې یې څو د لرګي ستنې (پایی) وې کومې چې په سر کې یې سرونه (کله ګي) درلودې چې د لهاړو (کوشنیو تیرانو) په ذریعه(واسطه) چت پوښل شوی و.

د لهاړو د پاسه شړ بیا خټه (غوره ګل) بیا وچه خاوره او په پای کې اخېړ شوی و.

بام یې دوې د لرګیو ناوې درلودې.

د جومات فرش ختین او په فرش له پاره به یې د کلي خلکو وچ مونجونه راوړل او بیا به یې پر ځمکې اوارول.

د کلي خلکو به پر اوارو شویو مونجانو لمونځ کاوه.

په هغه وخت کې د نن په شان پلاستیکی فرشونه او غالۍ نه وې.

د خلکو روزګار هم ښه نه و.

ډېرو خلکو پیسو ټولولو پسې نه ګرځېدل.

په لږو به، خلکو بسنه(قناعت) کوه.

ټولو یوه د بل سره مرستې کوې.

په ساده ژوند خوشحاله او شکر ګذاره وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چوکۍ دهقان

....

د جومات نه د باندې کوشنی غولی و، کوم چې تر یوه متراوچتوالي شاو خوا یې دېوالونه در لودل او په یوه ځای کې یې د ننوتو لاره او په منځ کې یې لرګی و.

دا ټول دېوالونه د دې له پاره وه چې، مالونه لکه:

غويان او پسونه د جومات غولي ته د ننه (داخل) نه شي.

دا غولی به د پسرلي، اوړي، مني وخت کې د لمانځه له پاره کارېده او خلکو به په کې لمونځونه ادا کول.

د جومات د ننه به د کلي خلکو د ژمي او یا هم د بارانونو ورېدو په وخت کې کې لمونځونه ادا کول.

د جومات مخ ته لویه بیاله (ویاله) وه.

الته به ټولو اودسونه کول.

د کلا په یوې څنډې کې اوچت برج و.

د برج خوا ته یوه غټه د خرما ونه وه، تر اړخ یې د ژمي پیتاوي ځای او تر خوا یې کوشنی لښتی تېر شوی و.

الته به د ژمي په موسوم کې د کلي سپین ږیری او ځوانان، لمر ته کښېناستل.

کله نا کله به الته یې اور بل کاوه او ځانونه به یې تودول.

خان الته یو زوړ کټ درلود او هغه به پر خپل کټ کښېناسته.

سهار به یې توشکه او بالښت پر کټ کېښوده او دا دنده دکلي د یوه ځوان پر غاړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلي خلک به الته د سهار چای څښلو نه وروسته، راټولېدل او تر غرمې به هغوی الته وو.

دا وخت د کاراو بار وخت نه وه.

غنم به شنه او تر یوه څپک به لږ اوچت وو.

ورځې به لندې وې.

هوا به هم، سړه وه.

وخت هم ژمی وو.

هغوی به هر راز خبرې او تېرې شوې کیسې کوې.

کله د یوه غره او کله به د بل غره خبرې کېدې.

کله ناکله به الته ځوانانو غیږې هم نیوی.

او څه نورو به الته قطې (پرې) کوې او ورځ به یې تېروه.

د غرمې ډوډۍ پر وخت به هر څوک خپلو کورونو ته تلل.

یاد خان الته تر شپېتو (۶۰) جریبو ډېره ځمکه درلوده، د ځمکو شاوخواوې د اوبو لویې او کوشنۍ بیالې (ویالې) وې.

هغه به په ځمکو کې ګنې، شولې او غنم کرل.

څه ځمکه یې د ترکارۍ کرلو د پاره بېله (جلا) کړې وه.

د کلي ختیځ لورې ته یې باغ جوړکړی و.

د باغ ځمکه یې هم تر دوې جریبو، ډېره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چوکۍ دهقان

....

په باغ کې يې هر راز ونې لکه: نارنجان، لوکاټ، بهيان، انار او انځر وو.

څه نه ميوه لرونکي و نې لکه ګلبېد، پنچه چنار، صبر او نښتر تر سترګو کېدل.

البته خورا ښکلی ګلان لکه رابېل، چمبېل، ګلاب، داودي او نرګس هم شتون درلود.

هغه قولبيان (غوايي) او غواګانې درلودې.

څه ځمکه به يې په اماني ورکړې وه او څه نورو ته يې د چوکۍ دهقان (بزرګر يا کروندګر) نيولی و.

د هغه د چوکۍ دهقان، ډېر تکړه او قوی و.

د هغه نوم صودر(سودر) وه.

په لمړۍ ورځ کله چې د خان کور ته راغي، سپور خوره وه.

هغه به لس د چرګې هګۍ خامې خوړې.

په دوډۍ خو نه مړېده.

درې څلور ډوډۍ به يې د چاى سره، خوړې.

کله به يې يوه وخت او کله به يې دوې وخته ډوډۍ خوړه.

ډوډۍ يې خورا ډېره او بې توله خوړه.

هغه به د جومات په اوجرې (حجرې، خونې) کې اوسېده.

خان هيران و چې د هغه سره، څه وکړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ بله تېره او شپه شوه.

خان هغه ته یوه کوټه ورکړه، کومه چې د کلا دروازې تر څنګ (شا) وه.

په کوټې کې یو کټ او یو نیمڅی وه.

کوټې یوازې یوه د لرګیو دروازه درلوده.

د کوټې په منځ کې نغري او د پاسه یې یوه موری وه.

د موری نه به د نغري نه دود د باندې کېده او هم څه ناڅه رڼا راتله.

کله به چې دروازه بنده شوه په کوټې کې به توره تیاره وه.

کس به مجبوره شو چې د دروازې یوه پله (ترازه) خلاصه پرېږدي.

بیا د خان ښځې هغه ته څه ختین لوښي هم ورکړل چې د ځان له پاره خپلې خوښې خواړه تیار کړي.

هغه د خان نه د یوې ورځې له پاره رخصت واخیست چې خپله بستره راوړي.

خان ومنل.

هغه هم د خپل اوسېدو پخواني ځای ته لاړ.

شپه یې الته تېره کړه، بیا سهار د خوبه پاڅېد او بستره یې څنګ (شا) ته واچوه او د خان کور خوا ته، روان شو.

ګړی وروسته د خان کلي ته ورسېد.

لمړی کلا او بیا کوټې ته د ننه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بستره یې پر کټ کښېښوده.

بیا یې خپله بستره پر کټ اواره کړه.

پر بسترې پرېوت او خپله ستوماني یې و نیوه.

ګړی تېره شوه.

له ځایه پاڅېد.

خپلې زړې څپلۍ یې پر پښو کړې.

د کوټې نه د باندې شو.

دروازه یې وتړه.

کلا دروازې ته لاړ او بیا د کلا دروازې نه هم و وت.

دېرې خوا ته روان او بیا د جومات انګړ ته یې ځان و رساوه.

البته څه نور اوزګار کسان هم ناست وو او غورو، ټوکو، ټکالو کې ډوب وو.

صودر هغوی ته نږدې شو.

سلام یې ورکړ.

هغوی هم د صودر سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیا صودر و ویل:

کولای شم د تاسو خوا ته کښېنم؟

هغوی و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو!

دلته د شولو پر واښو کښېنه.

صودر هم څه د شولو واښه یې تر پښو لاندې کړل.

څادر یې له اوږې واخیست او پر واښو یې واچاوه.

بیا د نور په شان پر واښو کښېناست.

هغوی د صودر نه پوښتنې پیل کړې.

ناست کسانو به پوښتنې کوې او صودر به ور ته، ځوابونه ویل.

څه وخت تېر شو.

یوه کس و ویل:

تاسو غورې کوئ.

زه به کور ته لاړ شم او چای به راوړم.

صودر زمونږ مېلمه دی.

صودر مننه وکړه.

کس کور ته لاړ.

څو دکیکې وروسته د چای پطنوس سره ورسېد.

خپل ځای ته لاړ او پطنوس یې خپل خوا ته کښېښود.

پیالې یې کنګال (اوکش، آبکش) کړې.

بیا یې په پیالو کې چای واچاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه، یوه پیاله یې د هرکس، مخې ته کښېښوده.

بیا یې یوه پیاله هم خپلې مخې ته کښېښوده.

د ګوړې غاب یې د پطنوس نه راواخیست او هرکس ته یې ګوړه وړاندې کړه.

کسانو په وار سره د غاب نه لږه، لږه ګوړه واخیسته او چای په ښلو سره یې پیل کړ.

په ناستو کسانو کې یو سپین ږیری هم و.

هغه د صودر نه پوښتنه وکړه.

څو خامې هګۍ خوړی شې؟

هغه و ویل:

تر شلو ډېرې.

بیا یې و پوښتل:

څو غوریه وریجې یا پلو خوړی شې؟

صودر و ویل:

تر لسو غوریو پورې.

بیا یې و پوښتل:

شوروا څنګه؟

هغه و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ښورروا څوک موړ شوی دی، ته هم عجیبې پوښتنې کوې.

بیا ټول، په خندا شوو.

په دې وخت کې هغه سپین ږیري کس و ویل:

زما په اند صودر بله ستونزه لري.

هغه سپوره خور شوی دی.

زه به خان صیب سره خبره وکړم تر څو هغه ته غوړ خواړه ورکړي.

صودر و ویل:

غوړي مړي پر ما کومه اخېزه نه کوي.

میاشت مخکې مې یوه ارکاره د غوا غوړي په نهاره څښلي و.

سپین ږیرې و ویل:

ته ربښتیا وایې.

خو!

و به ګورو.

دا خبره ټول په یاد ولرئ.

هغوی تر ماښام لمونځ پورې الته ناست وو.

ټوکې او ټکالې یې کوې.

ماښام لمونځ وخت ورسېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیري آذان وکړ.

بیا جمع تیاره شوه.

قامه و ویل شوه او خلک په صفونو کې ودرېدل.

د جومات ملا امام هم لمونځ پیل کړ.

لمونځ خلاص او هر څوک خپلو کورونو ته لاړل.

صودر هم خپلې ټاکل شوې کوټې ته لاړ.

څو دکیکې وروسته د خان کوشني زوی هغه ته د شپې ډوډۍ راوړه.

هغوی سابه پاخه کړي وو.

د سابو غاب سره دوې د تناره ډوډۍ هم په دسترخان کې تاوې شوې وې.

صودر د خان له زویه غاب واخیست.

بیا یې دسترخوان اوار کړ.

غاب یې پردسترخوان کښېښود.

بیا یې بسم الله و ویل او پر ډوډۍ خوراک یې، پیل کړ.

هغه په مزه، مزه ډوډۍ وخوړه.

خو په ډوډۍ موړ نه شو.

لږ څنډ وروسته نورو ګاونډیانو هغه ته هم کتغ او د تناره ډوډۍ راوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صودر هغه هم وخوړه.

بیا د خان زوی هغه ته چای راوړ.

هغه د چای په ښنلو باندې پیل کړ.

چای یې وښبه.

بیا یې کاسې پرېمینځې.

هغه یې یوې خوا ته کښېښودې.

دستر خوان یې هم ټول او د غابونو تر څنګ، کښېښود.

په دې وخت کې یوه پیشو دروازې نه سر د ننه کړ.

هغې په میاو، میاو ویلو پیل کړ.

صودر هغې ته و ویل:

پشتې!

ځه ورکه شه!

زه په خپله موړ نه شوم.

تا ته به څه درکړم.

نه په غاب او نه په دسترخوان کې، څه پاتې دي.

پیشو البته د دروازې اړخ ته غلې کښېناسته.

پښې یې و غزوې.

سر یې پر پښو کښېښود او صودر ته، په کتو شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړۍ الته، پاتې شوه.

بیا له ځایه اوچته شوه او د دروازې نه لرې شوه.

ورو، ورو بل کور چې د بزګر و، روانه شوه.

صودر ډېر خواشینی شو.

خوښه یې د لاسه نه راتلل.

شپه شوه او هغه د کوټې درواز وتړه.

کټ ته لاړ.

خپل ځای یې سم کړ.

پر کټ پرېوت.

بالښت یې سر لاندې کړ.

خپل څادر یې پر ځان کش کړ.

په سوچو، سوچو کې بیده شو.

سهار شو.

هغه د ملا آذان سره سم، د خوبه پاڅېد.

د کوټې نه و وت.

دروازه یې بنده کړه.

بیا کلا دروازې ته نږدې شو.

د کلا دروازه بنده (تړلې) وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې څټ ته ودرېد.

لږ څنډ نه وه تېر شوی چې يو بزګر هم دروازې ته نږدې شو.

صودر هغه ته سلام ورکړ.

بزګر هم د هغه سلام ته، وعليکم و ويل.

بيا يې له صودر نه پوښتنه وکړه.

دلته څه د پاره ولاړ يې؟

هغه و ويل:

د ملا په اذان، ويښ شوم.

اوس غواړم اوداسه له پاره، د باندې لاړ شم.

بيا بزګر هغه ته دروازې د خلاصولو چل، و ښود.

صودر ډېر خوشحاله شو.

هغوی دواړه د کلا دروازې نه يوه ځای و وتل.

د هغوی نه وروسته نورو کسانو هم اوداسه له پاره د کلا نه د باندې شوو.

خلکو اودسونه وکړل او بيا جومات خوا ته لاړل.

څنډ وروسته جمع تياره او د کلي خلکولمونځونه ادا کړل.

څه خلک بېرته خپلو کورونو او ځيني نور د جومات انګړ کې پر شولو واښو کښېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزګران خپلو ځمکو خواوو ته لاړل تر څو د خپلو فصلونو حال او احوال واخلي.

خان هم د جومات انګړ یوه دیوال ته تکیه وکړه.

د کلي سپین ږیری او څه نور کسان د هغه شاوخوا سره راټول او کښیناستل.

صودر هم البته ځان ورساوه او یوه اړخ ته کښیناست.

په دې وخت کې خان د صودر نه پوښتنه وکړه.

د شپې دې خوب وکړ؟

هغه و ویل:

هوصیب!

بیا په دې وخت کې سپین ږیري و پوښتل:

په ډوډۍ خو موړ شوې؟

هغه و ویل:

موړ خو نه شوم.

مګر څه ناڅه، چاره وشوه.

بیا خان سپین ږیري ته مخ واړاوه، او ویې ویل:

صودر به په خیټه موړ کړای شوو؟

هغه و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو صیب!

صودر سپوره خور شوی دی.

باید هغه ته په کتغ کې ډېر غوړي واچوو تر څو عادت شي.

نورو هم د سپین ږیري خبره ومنه (تایید) کړه.

بیا خان و ویل:

ستونزه لکه چې حل شوه.

سپین ږیری په خندا شو.

په دې وخت کې یې د یوه کس کیسه خلکو ته بیان کړه، چې هغه په سترګو لیدلی و.

بیا خان و ویل:

هرڅوک چی صودر ته خواړه راوړي، باید غوړ اوسي.

ټولو ومنه.

د صودر خواړو توپیر و موند.

خواړه یې غوړ شوو.

هغه په خپل کار پیل کړ.

هغه به تر غرمې قولبه کوه.

غرمې به یې غویان خوشې کول.

بیا به یې هغوی ته واښه ربېل او د هغو مخې ته اچول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته به ډوډۍ ته، ته.

د ماسپښين اذان نه وروسته به يې غوايي اوبه کول.

بيا به يې د خان د کور لرګي ماتول.

مازيګر به يې د خان غوايي غوجلې ته، د ننه کول او پر آخور به يې تړل.

لږ وروسته به يې هغو ته واښه اچول.

څه وخت تېر شو.

د هغه خوراک تر کنترول لاندې راغی.

د نورو په شان به يې، درې وخت ډوډۍ خوړه.

د هغه اشتها د خامو هګيو سره لږه شوه.

تر دوې ډېرو هګۍ به يې نه شوې خوړې.

په ريښتيا چې هغه سپوره خور شوی و.

څه وخت نور هم تېر شو.

د حاصلاتو وخت ورسېد.

غنم لو پيل شو.

صودر هم د غنمو لو پيل کړ.

پټې د ستريو ډک شوو.

بيا يې ستړۍ ټولې او درمند ډاګ ته، و لېږدوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

البته يې درمند جوړ او غويان يې پر درمن وتړل.

هغه به په ګړيو غوبل واهه.

غنم ميده او د واښو نه، جلا شوو.

بيا يې غوبل خلاص کړ.

د مثلي وار، راورسېد.

بادونه لږ وو.

مثلي د خپل راشپيل او ښاخۍ (شاخۍ) سره د درمند په بادولو پيل کړ.

هغه به د غنمو بوس يوې او غنم به يې بلې خوا ته ټولول.

درمند پاک او د تللو وخت ورسېد.

خان او د کلي سپين ږيری هم د درمند پر سر ودرېدل.

خان صودر ته غږ کړ.

لاړ شه!

د کور نه من تيره او تله (ترازو) راوړه!

هغه و ويل:

سمه ده صيب!

بيا صودر ژر، ژر کلا ته، د ننه او د خان کور دروازې ته لاړ.

دروازه يې وټکوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خان زوی دروازه، خلاصه او صودر ته یې سلام ورکړ.

صودر هم د خان زوی سلام ته، وعلیکم و ویل.

صودر و ویل:

ترازو او من تیره تر دروازې راوړه.

درمند تیار دی.

زه هغه د درمند تللو له پاره، درمند ډاګ ته ورم.

د خان زوی و ویل:

سمه ده!

ژر به یې راوړم.

د خان زوی کور ته، د ننه شو.

صودر د دروازی تر څنګ ودرېد.

څو دکیکې لا نه وې تېرې شوې چې د خان زوی ترازو او من تیره دروازې ته راوړه.

صودر ترازو او من تیره یې خان د زوی له لاسه واخیسته او د لوی کلا دروازې خوا ته روان شو.

هغه د کلا نه و وت او درمند ډاګ خوا ته لاړ.

البته، خان د هغه په انتظار و.

صودر درمند ډاګ ته، ورسېد او سلام یې ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان د هغه سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیا یې ترازو او من د درمند خوا ته کېښودل.

خان سپین ږیري ته و ویل:

بسم الله کړه او پر تللو یې پیل کړه.

هغه د درمند قبلې خوا ته لاړ.

الته یې ترازو کېښوده.

من یې هم د ترازو تر څنګ کښېښود.

بیا یوې ونې ته نږدې شو.

جب ته یې لاس د ننه کړ.

کوشنې چاکو یې د جبه راو ویست.

چاکو یې خلاص کړ.

د پانو ډکه کوشنۍ لښته یې د ونې نه را پرېکه کړه.

چاکو یې بېر ته بند کړ.

هغه یې بېر ته جب ته د ننه کړ.

لښته یې د ځانه سره واخیسته.

بیا درمند ته، نږدې شو.

لښته یې د درمند په منځ کې وټومبه (چوخه کړه).

مثلی ته یې غږ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشپیل دې راکړه!

هغه راشپیل سپین ږیري ته ورکړ.

هغه راشپیل په لاس کې و نیوه او خان ته یې و ویل:

اجازه ده؟

خان و ویل:

هو!

هغه راشپیل درمند ته د ننه او یوه اندازه غنم یې بې توله د مثلي برخه جلا کړه.

بیا یې مثلی ته و ویل:

همدومره، سمه ده؟

هغه و ویل:

هو!

کور دې ودان.

بیا یې خان ته و ویل:

ستا هم خوښه ده؟

هغه و ویل:

هو!

بیا ترازو یې واخیسته او من یې په کینې پلې کې کښېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ترازو راسته پله یې د غنمو درمند ته، د ننه کړه.

په کیڼ لاس یې ترازو راپورته کړه.

بیا یې و ویل:

یو برکت نام خدا یو.

بیا یې دوېیمه او درېمه ترازو غنم وتلل.

پر هر وار تللو به یې، برکت کلمه استعمالوله.

بیا خان صودر ته و ویل:

اوس ته تله (ترازو) واخله او درمند وتله.

زه او سپین ږیری به د غنمو شمېره ونیسو.

هغه و ویل:

سمه ده!

بیا سپین ږیري ترازو پر ځمکې کېښېښوده.

صودر ترازو په لاس کې ونیوه او پر تللو یې پیل کړ.

هم به هغه او هم به سپین ږیري ویل:

... برکت نام خدا ... برکت.

هغه به یوه ترازو یوې خوا او څلور به یې بلې خوا اچوې.

چې یوه برخه به د صودر او څلور نورې به یې د خان برخه کېده.

غنم مخ په لږېدو شوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان و ویل:

د ماشومانو لیکۍ ته دې پام وې.

هغوي ته برخه پرېږده.

بیا یې ولیدل چې نهه لس منه غنم پاتې دي.

صودر ته یې و ویل:

تلل بس کړه!

لاړ شه او ماشومانو ته غږ کړه.

څه ماشومان له ورایه د لیکۍ په انتظار وو.

یوه کس و ویل:

صودر اکا!

ته دلته و ووسه، زه به نورو ماشومانو ته، غږ کړم.

ماشوم په منډه کلا ته د ننه شو او ماشومانو ته یې غږ کړ.

واړو الکانو او انجنو منډې پیل کړې.

ټولو درمند ډاګ ته ځانونه ورسول.

بیا خان غږ کړ:

نور څوک هم پاتې دي؟

ماشومانو و ویل:

نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا خان سپین ږیري ته و ویل:

لیکی پیل کړه.

هغه و ویل:

سمه ده!

بیا سپین ږیري ماشومانو ته و ویل:

په لیک کې ودرېږئ.

یو، یو را نږدې شئ.

ماشومان لږ لرې ودرېدل.

هغوی به په وار سره نږدې کېدل او سپین ږیري به د هریوه الک او جلي په لمنو کې په لپو غنم اچول او کوښښ به یې کاوه چې په یوې اندازې غنم واچوي.

ماشومان خلاص او کورونو ته لاړل.

څه غنم نور هم پاتې شوو.

خان سپین ږیري ته و ویل:

نور یې هم ستا برخه.

سپین ږیري مننه وکړه.

بیا یې هغه ته و ویل:

زما د برخې نه هم پنځه منه وتله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د خان د برخې نه پنځه منه غنم و تلل.

غنم یې یوې خوا واچول.

بیا خان و ویل:

بوجۍ راواخلئ او د غنمو نه یې ډکې کړئ، بیا یې کورو ته د ننه کړئ تر څو له سترګو (نظره) نه شي.

نورو د کلي ځوانانو هم په کې برخه واخیسته او په څو ګړیو کې ټول غنم د ننه کړل.

بیا خان صودر ته و ویل:

خپل غنم دې خپلې کوټې ته یوسه.

سر له سبا نه خپل خرځ (خرچه) په خپله وکړه.

هغه و ویل:

سمه ده!

غرمه شوه او کس خپل کور ته لاړ.

صودر څه غنم په کلیوالو وپلورل او پیسې یې واخیستې.

هغه بازار ته لاړ او د کور اړین شیان یې وپیرېدل.

ځنډ وروسته سودا سره کور ته، ستون شو.

کتغ یې پوخ او ډوډۍ یې له کلیوالو نه پور واخیسته.

د غرمې ډوډۍ یې په ماسپښین کې، وخوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې څه غنم وتلل او ژرندې ته یې، یووړل.

التبه یې اوړه کړل.

بیا یې کور ته راوړل او یوه دهقان ته یې ورکړل.

دهقان به هغه ته پخې ډوډۍ ورکوې.

وختونه تېرېدل او د هغه ژوند هم مخ ته، ته.

په پسرلي کې به یې غنم او په مني کې به یې شولې اخیستې.

خان به د حاصلاتو په وخت کې هغه ته، د پنځمې یوه برخه غله ورکوه.

څه وخت نور هم تېر شو.

د صودر پسې ولسوالۍ نه، جلب راغی.

جلب د عسکرۍ و.

خان جلب ولوست او د جلب راوړونکی ته یې و ویل:

سمه ده!

زه هغه سبا ته ولسوالي ته لېږم.

اوس به هغه خپل کالي ټول او بستره وتړي.

جلب راوړونکي پولیس و ویل:

سمه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو سبا به هرو مرو راځی چې کوماندان (قوماندان) صیب په غصه نه شي.

خان و ویل:

سمه ده!

ته سوچ مه کوه.

زه یې درلېږم.

بیا خان هغه ته و ویل:

راشه!

دیرې ته زما سره چای و څښه!

لاره ډېره او ته به ستومانه شوی وې.

کس هم دېرې ته لاړ.

خان هغه ته چای و غوفت (فرمایش ورکړ) .

څه ځنډ وروسته شین چای راورسېډ.

د خان زوی کس ته چای په پیالې کې واچاوه او د ګوړې (ګړې) غاب یې هم ورته، نږدې کړ.

هغه پوره دوې پیالې چای په خوند سره وڅښه.

بیا یې د خان او ناست نورو کسانو نه، خدای پاماني واخیسته او بېرته ولسوالۍ خوا ته روان شو.

ورځ تېره او شپه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صودر ډېر په سوچ (تشويش) کې و.

هغه دا سوچ کاوه چې عسکرئ نه وروسته به بيا چېرته دنده پيدا کړي.

ځکه هغه د خان او کلي نورو کسانو سره، بلد شوئ و.

شپه سبا شوه.

هغه د نورو ورځو په شان وختي اوداسه ته لاړ.

لمونځ نه وروسته بېرته کوټې ته ستون او خپله بستره يې وتړه.

بيا يې چاى دم او پر ښښلو يې پيل کړ.

په دې وخت کې خان د هغه کوټې ته د ننه شو.

صودر په سوچ (چورت، چرت) کې ډوب و.

خان و پوښتل:

څه سوچ کوې؟

هغه و ويل:

اوس دلته بلد شوئ وم.

عسکرئ نه وروسته به څه وکړم؟

خان و ويل:

عسکرئ نه وروسته به دلته راځې.

که ژوندى وم څه کار به درته، و مومم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا به درته بېرته د چوکۍ دهقانی درکړم.

هغه خوشحاله شو.

د خان نه یې مننه وکړه.

بیا یې خپله بستره د کوټې نه د باندې کړه.

د کلي نور کسان هم راټول شوو.

ټول خپه ښکارېدل.

بیا یوه کس د هغه بستر شا ته واچوه او د کلا دروازې نه یې د باندې کړه.

په دې وخت کې خان صودر ته و ویل.

د کوټې دروازه دې وتړه او کلف (قفل) یې کړه.

هغه دروازه وتړه او کلف (قفل) یې کړه.

بیا یې کلي خان ته ورکړه.

صودر و ویل:

په کوټې کې لږ اوړه او څه نور د پخولو شیان دي.

که چېرې کوم سوالګر راځي، مهرباني وکړئ هغه ته یې ورکړئ.

خان و ویل:

سمه !

ته سوچ مه کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه به سم، مخ ته لاړ شي.

بیا خان مخکې او نور کسان ور پسې شوو.

ټول د کلا دروازې نه د باندې شوو.

بیا د کلا دروازې اړخ ته ودرېدل.

صودر په وار سره د خان او نورو کلیوالو سره خدای پاماني وکړه.

بیا یې غوښتل چې خپله بستره څټ (شا) ته واچوي.

په دې وخت کې خان و ویل:

بستره به دی زمرک شا ته کړي او له تا سره به یې تر ولسوالۍ وېسي.

صودر و ویل:

زمرک به په تکلیف شي.

زمرک و ویل:

نه!

څه تکلیف؟

ته خو لکه زما اکا او نن میلمه یې.

صودر و ویل:

سمه ده!

څرنګه چې ستا خوښه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک بستره شا ته کړه او روان شو.

صودر هم ور پسې شو.

خلک ولاړ او د هغوی ننداره یې کوه.

هغه په لاره روان و تر څو د سترګو نه پنا شوو.

خلک هم بېرته، څوک دېرې او څوک خپلو کروندو خواوو ته روان شوو.

د صودر ځای خالی پاتې شو.

فصل په ځمکې کې ولاړ و.

شولې وربېل شوې.

درمند شوې.

بیا د مثلې په مرسته (ذریعه) باد او پاکې شوې.

درمند و تلل شو.

د صودر برخه جلا شوه.

وریژې (وریجې) تیارې شوې.

د صودر برخه په کلیوالو وپلورل شوه.

پیسې یې خان واخیستې او خپلې ښځې ته یې د ساتنې له پاره، ورکړې.

د هغه عسکري هم په پکتیا کې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عسکرۍ موده هم په هغه وخت کې، دوې کاله وه.

هغه کولای شو چې په کال کې یو ځل کور ته لاړ شي.

کال تېر شو.

صودر هم کلي ته ستون شو.

ټول خوشحاله شو.

خان ورته د هغه برخه خرڅې کړو وریجو پیسې ورکړې.

صودر ډېر خوشحاله شو.

یوه اونې یې په خپلې کوټې کې تېره کړه.

خان او د کلي نورو کسانو به هغه ته ډوډۍ او نور خواړه ورکول.

اونې په چټکۍ سره، تېره شوه.

هغه ناچاره (مجبوره) و چې بېرته عسکرۍ ته، لاړ شي.

بله شپه یې هم وکړه.

بیا سهار چای نه وروسته د کابل موټرو تم ځې خوا ته، روان شو.

ګړۍ وروسته د کابل موټرو تم ځای ته، ورسېد.

په یوه بس کې و خوت.

کابل ته ورسېد.

شپه یې الته په یوه سماوار کې، تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وختي له لمانځه نه وروسته د پکتیا موټر تم ځای خوا روان شو.

الته ورسېد.

غرمه نږدې وه.

الته یوه رسټورانت ته د ننه شو.

د غرمې ډوډۍ یې په خوند سره وخوړه.

بیا یې د شین چای فرمایښت ورکړ.

چای یې هم وڅښه.

بیا نږدې جومات ته روان او لمونځ یې ادا کړل.

بیا اخوا دېخوا وګرځید.

د پکتیا موټرو خوا ته لاړ.

الته په یوه بس کې کښېناست.

ګړۍ تېره شوه.

بس ډک او موتر مخ پر پکتیا یې، حرکت وکړ.

بس لمړی لوګر و لایت بیا ګردیز ښار ته ورسېد.

ټول د موټر نه ښکته شوو.

هرکس خپلو کورونو خوا، روان شوو.

صودر هم خپلې قطعي خوا، روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه لین کې موټر خورا لږ وو.

هغه ناچاره و چې، په پښو لاړ شي.

ماښام شو.

سپوږمې د څوارلسم ښکارېده.

اوا (هوا) روښانه وه.

لاره پوره، ښکارېده.

صودر درې ګړۍ په پښو لاړ.

هغه خپلې قطعې ته ورسېد.

نظام قراول ته، نږدې شو.

الته ودرول شو.

هغه و ویل:

زه د دې قطعې عسکر یم او د رخصتۍ نه وروسته بېرته ستون شوی یم.

بیا یې خپل اسناد د قراول عسکرو ته وښودل.

یوه عسکر اسناد و لوستل.

بیا یې د تلاشۍ نه وروسته، د ننوتو اجازه ورکړه.

هغه خپل ټولي ته لاړ.

بیا یې د نور عسکرو او ملګرو سره ولیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو سره يې روغبړ وکړ.

بيا خپل کاغوش ته لاړ.

خپلې بستر ته نږدې شو.

هغه ډېر ستړی شوی و.

خپل پنډ يې سر خوا ته کښېښود.

ځان يې بسترې کې واچوه.

بالښت يې تر سر لاندې کړ.

کمپله يې پر ځان کش کړه.

څو دکيکې يې سوچونه و وهل.

په سوچو، سوچو کې بيده شو.

وختونه تېرېدل.

د هغه عسکرې هم مخ په خلاصېدو شوه.

نږدې الته قومې جګړې پيل شوې.

هغه هم د نورو عسکرو سره يوه ځای د جګړې ډګر(ميدان) ته لاړ.

هغه ډېر چالاکه او زړور و.

تر نورو عسکرو دمخه شو.

هېڅ نه بېرېده.

هم به يې ډزې کوې او هم به مخ ته، روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قومونو جنګیالي سره بېل شوو.

ډېری یې حکومتي عسکرو ژوندي ونیول.

وسلې یې ترې واخیستې.

څه یې بندیان او څه یې وتېښتېدل.

جګړه پای ته ورسېده.

عسکر بېرته خپلو قطعاتو ته لاړل.

د قومونو مشران تحقیقات له پاره کابل ته وغوښتل شوو.

د صودر په قطعې کې غونډه جوړه شوه.

د جګړې قهرمانانو، ستاینه وشوه.

د جګړې شهیدانو له پاره د جنت دعا او ژوبلو کسانو ته د ښه صحت غوښتنه وشوه.

صودر او نور زړورو عسکرو ته د ستاینلیک تر څنګ، نقدې پیسې هم ورکړ شوې.

صودر هم ډېر خوشحاله شو.

هغه درې زره د وخت پیسې تر لاسه کړې.

څه موده نوره هم تېره شوه.

هغه د عسکرۍ نه،خلاص (ترخیص) شو.

خپله بستره یې وتړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالي یې غونډ او اسناد یې په جب کې کېښېښودل.

سهار وختي یې له ملګرو نه خدای پاماني واخیسته او مخ پر کابل اړې، روان شو.

غرمه ګردېیز ښار ته ورسېد.

بیا د کابل په موټر کې کښېناست.

شپه یې کابل ښار ته ورسوه.

شپه یې په رسټورانټ کې تېره او سهار وختي د لغمان موټرو اډې ته یې ځان ورساوه.

ګړۍ یې الته تېره او په یوه بس کې ځای پیدا کړ.

بستره یې د موټر په جنګلې کلکه وتړه.

ماښام خپلې ولسوالی ته ورسېد.

بستره یې د موټر نه کښته او د موټروان پیسې یې ورکړې.

بیا یې بستر شا ته واچوه او کلي ته روان شو.

ماسخوتن لمانځه اذانونه پیل شوو.

هغه ماسخوتن نا وخته کلی ته، ورسېد.

د کلا دروازه خلاصه وه.

هغه د دېرې نه تېر او جومات خوا ته روان شو.

خلک د لمانځه نه خلاص شوي او په وتو وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوالو صودر وليد.

صودر هم بستره پر ځمکې کېښوده.

روغبړ پيل (شروع) شو.

کليوال ټول خوشحاله شو.

څه ځنډ وروسته کليوالو د هغه بستره راواخيسته او د هغه کوټې ته يې وېوړه.

صودر په خوشحالۍ سره خپلې کوټې ته، ننوت.

بستره يې پر کټ اواره کړه.

کليوالو هغه ته ډوډۍ او چای راوړ.

هغه په خوند سره ډوډۍ وخوړه.

بيا يې چای وڅښه.

ځنډ وروسته بيده شو.

سهار وختي له خوبه پاڅېد.

د اوداسه او لمانځه له پاره د باندې و وت.

لمونځ يې په جمع ادا کړ.

خان هم لمانځه ته راغلی و.

د صدو په ليدو سره ډېر خوشحاله شو.

بيا يې د سپين ږيري پوښتنه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان و ویل:

هغه دوې میاشتې دمخه ومړ.

خدای دې ورته جنت په نصیب کې.

هغه ډېر ښه سړی و.

صودر د هغه په مرګ ډېر خپه شو.

بیا صودر د جومات په انګړ کې ستون او د خلکو سره یې د عسکرۍ او جګړې کیسې پیل کړې.

کیسو ډېر وخت و نیو.

بیا خان ورته و ویل:

ته کولای شې خپلې کوټې کې پاتې شې.

دنده به دې هماغه وي.

صودر ډېر خوشحاله شو.

کال تېر شو.

خان د نورو کسانو په مرستې سره، هغه ته کوژده وکړه.

کال وروسته یې هغه ته واده هم وکړ.

د صودر کور ودان شو.

کال وروسته یې زوی هم دې نړۍ (دنیا) ته راغی.

خوشحالي یې لا ډېره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سیمې کې حالات ګډوډ شوو.

خان د سیمې نه ښار ته کډه وکړه.

خان صودر ته ځمکه اجاره ور کړه.

بیا یې ځای ورته بدل او هغه یې خپل انګړ ته انتقال کړ.

الته یې ورته دوې خونې ورکړې.

هغه ته یې دنده وسپاره ترڅو د غویانو، خوسیانو، چرګانو،بتکوو او فیل مرغانو نه هم ساتنه وکړي.

هغه په ورین تندي و منه.

کال بل هم تېر شو.

خان ناروغه شو.

زامنو یې هغه ګاونډ هېواد ته د درملنې له پاره بوته.

څو میاشې یې د هغه درملنه وکړه.

هغه د سرطان په ناروغۍ اخته شوی و.

دوې واره یې عملیات وکړ.

خو روغ نه شو او میاشت وروسته ومړ.

ځامنو یې د هغه مړي بېر ته کلي ته راوړ.

الته یې د هغوي په پلارنۍ ادیرې کې ښخ کړ.

صودر د خان په مرګ ډیر خپه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورته په لمنځونو کې د جنت، دعا کوه.

کال بل هم تېر شو.

په کليو کې حالات نور هم کړکېچن شوو.

صودر هم مجبوره شو چې د نورو کروندګرو په شان سيمه پرېږي.

خلک د کليو نه ښارونو ته لاړل.

بد بختي پيل شوه.

ځمکې شاړې شوې.

حکومت بدلون وموند.

خلک د ښارونه نه هم، نورو ګاونډ هيوادونو ته کډه شوو.

د خان ځامن هم کابل ته کډه شوو.

الته يې حکومتي دندې تر لاسه کړې.

کله نا کله به يې د ځمکو پوښتنې کوې.

الته تګ د ستونځو سره وه.

هرې خوا نلونه راشنه شوي وو.

د ځمکو پيژندنه هم آسانه کار نه و.

صودر د خان کلا کلف او خدای ته يې وسپاره.

هغه هم د خپلې کورنۍ سره وختي له خوبه پاڅېد.

کالي، مالي يې راټول کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يو کس نه يې دوې خره راسوتل او خپل کالي يې پرې بار کړ.

هغه هم د ځينو کسانو په شان ګاونډ هېواد ته کډه شو.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپ شویو کتابونو لیست

۱. معماری افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری
(بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي
(برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
٤. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجنیری) جلد اول
٥. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجنیری) جلد دوم
٦. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه / دنیای انجنیری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱٤. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱٥. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱٦. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲٤. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲٥. چېر ته چي قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معمارۍ کې)
۲٦. مډرنه جوما تونه ,, پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
(تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک کابل)
۳٤. ۴۰- چهل
۳٥. مجنون او ګلچین (پښتو ناول)
۳٦. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

٣٩. برف ها آب میشود
٤٠. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجنیری) جلد سوم
٤١. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
٤٢. بوډا ښکاري (پښتو ناول)
٤٣. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
٤٤. د اسلامي معمارۍ پیل
٤٥. حیوانات شوخ (ناول به زبان دری)
٤٦. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
٤٧. د شپیلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګړۍ کې (پښتو ناول)
٤٨. حشمت خان د کلا معماري
٤٩. د افغان الک او آذري جلۍ مینه (پښتو ناول)
٥٠. د وچو بنونه او پارکونو معماري
٥١. د یوې ښونکې مینان په یوه تولګي کې (پښتو ناول)
٥٢. د ژرنده ګړي ماما مینه (پښتو ناول)
٥٣. په اسلامي نظام کې ودانیز پرمختګ
٥٤. شپنه ادې (پښتو ناول)
٥٥. بې زده کړې پوی (پښتو ناول)
٥٦. د مینې تاو (پښتو ناول)
٥٧. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کې تر ټولو نوې او ګړندۍ کړنلاره د معمارانو او اینجینیرانو(انجنیرانو) له پاره
٥٨. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
٥٩. سیدو او عیدو - د کوشنیوالي خواره ملګري (پښتو ناول)
٦٠. د یوې میاشتې ناوې (پښتو ناول)
٦١. دخاځکو هار (د یوه سړی لنډې کیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦٢. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
٦٣. کوشنۍ سوداګره (پښتو ناول)
٦٤. د کابل ښار معماري - بي بي مهرو
٦٥. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
٦٦. ډارونکی سېلاب (پښتو ناول)
٦٧. خواریکښ قاضي (پښتو ناول)
٦٨. د پخوانیو جوماتونو توپیر د نن سره
٦٩. د مور وژونکی (قاتل)، (پښتو ناول)
٧٠. د مور مېړه (پښتو ناول)
٧١. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم (جلد چهارم)
٧٢. لېونی ملا (پښتو ناول)
٧٣. ځوان شهید (پښتو ناول)
٧٤. توده برسټن (پښتو ناول)
٧٥. نورک اکا (پښتو ناول)
٧٦. غریبک (پښتو ناول)
٧٧. د ژوند خوږې او ترخې (پښتو ناول)
٧٨. الماء [دیارلس کلنه فلسطینی انجلی تر نړیدلې ودانی (پښتو بهرنی ناول)]
٧٩. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم (جلد پنجم)
٨٠. ادبي لښتي / چوب ادبی
٨١. د ښاروالی کاریګر (پښتو ناول)
٨٢. د خاورو لاندې ښار (د عینک مسو کان ته څېرمه)
٨٣. شهری زیر خاک (نزدیک معدن مس عینک)
٨٤. ساختمان های کانتینری
٨٥. کانتینري ودانۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸۶. Architecture of Buddist temple in Kabul city
۸۷. ښکلې هوسۍ (پښتو کیسه)
۸۸. خړه بیزو(پښتو کیسه)
۸۹. سور تنور(پښتو ناول)
۹۰. سپین کارغه (پښتو داستان)
۹۱. لېونی لېوه (پښتو داستان)
۹۲. بندي مرغه (پښتو داستان)
۹۳. بې وخته سېلاب (پښتو ناول)
۹٤. ملا نصرالدین سره د دوکې پایله (پښتو ناول)
۹۵. د یوی بهلول غوره پرېکړه (پښتو داستان)
۹٦. د کابل ښار لمړي ګمرک اداري ودانۍ معماري
۹۷. ناکامه مینه (پښتو ناول)
۹۸. سنګلاخ دره او معماري
۹۹. عشق در کانتینر ها (ناول به زبان دری)
۱۰۰. مادل اندازه گیری اسلامی
۱۰۱. په ګاونډ هېواد کې زړه بایلل (پښتو ناول)
۱۰۲. بازی ها وسپورت های محلی مردم افغانستان - جلد اول
۱۰۳. منار های غزنی – گذشته و حال
۱۰٤. توري چشمې (عینکې) پښتو ناول
۱۰۵. د چک ولسوالۍ نه (۹) برجه کلا
۱۰٦. د یوې شپې ناوې (بهرنی پښتو ناول)
۱۰۷. ښکلا (پښتو ناول)
۱۰۸. د نارنج غونډۍ
۱۰۹. د چوکې دهقان (بزګر، کروندګر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کار لاندې کتابونو لیست

۱. هنر خطاطی و میناتوری در مراد خانی
۲. هنر کلالی در مرادخانی
۳. بې وخته باران
۴. د ژوند پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت او امکان په صورت کې

١. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
٢. تاریخ معماری افغانستان
٣. حویلی های آسمان خراش
٤. ارتباط گذ شته، حال و آینده در معماری
٥. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
٦. شیطان چراغ
٧. خاطره ها

(c) ketabton.com: The Digital Library

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date: January / February 2029

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library